

„Sv. Ivan v čelê“. (Landarska jama.)

zelenjem in te vabi pogledat, kaj je neki ono umetno gnezdo, tako drzno pripeto k skali. 115 kamenitih, strmih stopnic, z železnim držajem na kraju, te vodi ob navpični steni k cerkvi. Nekje na pol poti dobiš v kamen urezano letnico 1101. Pravijo, da je avtentična; mogoče da je res, dasi se je meni zdela na prvi pogled ponarejena.

Kadar si že pri zadnjih stopnicah, stopiš skozi vrata v malo lopo, pol zidano, pol naravno, nekoliko nižjo od cerkve. Od tod vodita v svetišče dva vhoda. Prvega imaš takoj pri vratih lope; tukaj namreč se ti odpre v steno nizek, umetno obokan hodnik, ki vodi v notranjost pod podom cerkve. Na koncu hodnika stopiš v prostorno jamo; tu se vspneš po stopnicah takorekoč iz pritičja v prvo nadstropje, zasučeš se nazaj

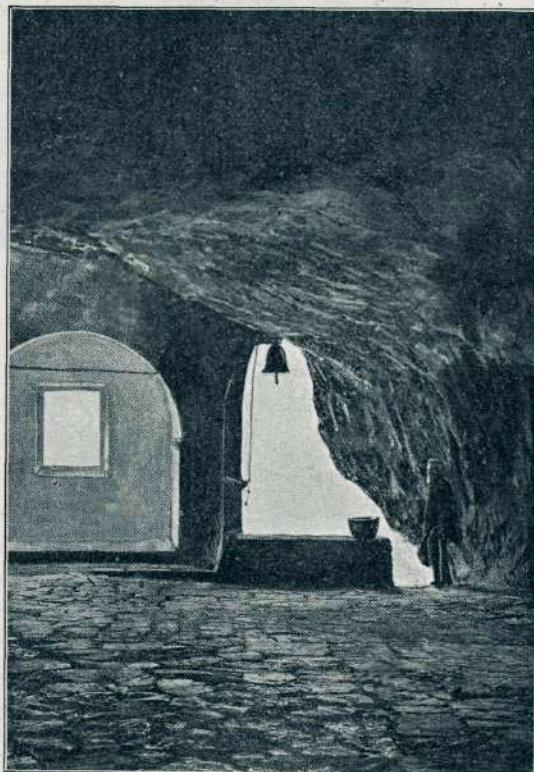
ter dosepeš v cerkev od zadnjega konca, na-proti drugemu, glavnemu vходу.

Predno pa govorim o cerkvi, povrnimo se v lopo. Boljši njen del je vdolben v skalo in spredaj odprt, da moreš iz nje prosto uživati zanimiv razgled. Podpira ji strop naraven, okorno obtolčen steber, a obkrožena je spredaj z nizkim zidom, ki te brani pasti v prepad, zijoč pod teboj.

V tem prostoru se še sedaj nahaja stara peč za kruh in dolbina, napravljena v skalo, kjer se je trla pšenica. Vse kaže, da so nekdanj v jami stanovali ljudje, morda že takrat, ko so divjale po deželi seleče se čete severnih narodov, ali pa pozneje ob borbah med Slovenci in Longobardi.

Legend o tem ne manjka. Karakteristična med vsemi je tale:

Ko je nekoč sam Atila pridrl v deželo, tedaj se je domača kraljica zatekla pred njim v to jamo, in tu se je hrabro in uspešno branila z ostanki svojih vojakov. Ko je sovražnik videl, da je ne more zmagati drugače

Landarska jama. (Vhod v svetišče.)